

Bunica

Anita Mylena

În fiecare vară mă aștepta la gară
Cu hainele bătrâne de atâta purtare
Cu lacrimile în ochi de bucuria revederii
Și de gândul ce-o măcina crud - că va veni clipa plecării...

Cu mâini tremurătoare mă mângâia ușor
Suspînând, oftând de atâta dor
Sărutul ei ușor mi-l depunea pe mână
Căci eu eram o orășeancă, iar ea o țărancă bătrână.

Umilă și spășită mă privea pe ascuns
Mândră de frumusețea mea și de orice răspuns
Pe care îl primea ca pe un dar de preț
Rușinându-se de neștiința ei, privindu-se cu dispeț.

Citindu-i pe chip smerenia și rușinea
Mă frământam și doream să înțeleagă ce înseamnă ea
Atunci depuneam flori la altarul pe care i l-am ridicat.
Să ști doar atât bunico nimic nu-i mai presus de sufletul tău curat.

Dacă nu ești cultă, educată nu înseamnă că nu ai un rost.
Valoarea ta stă în muncă, iubire, tărie, credință și post.
Flacăra ce ne dă lumină când nicio știință nu poate
Setea ta nepotolită pentru adevăr și dreptate.

Un suflet plin de candoare
Ce chiar dacă-i rănit nu rănește
Un spirit ce nu încetează să zboare
Nici când săgețile vieții îl țintește.

Cine poate mai bine ca tine să ne țină inima
În mâna ei tremurătoare
Să sufle asupra ei cu puteri vindecătoare
Iar inima să se repare.

Oare cine mai poate să vindece inima mea ruptă în bucățele
Când tu bunico ai plecat prea devreme sus la stele.
Te port însă în mine frumoasă doamnă.
Îmi ești deoportivă icoană și rană.